

RIIKKA SMOLANDER-SLOTTE

ARMOTON UNELMA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tätä kirjaprojektia on tukenut Otavan Kirjasäätiö

© 2022 Riikka Smolander-Slotte ja Kustannusosakeyhtiö Otava

ISBN 978-951-1-45029-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Riinalle ja Rebekalle

Katson varovasti peiliin, johon iltapäivän viimeiset valonsäteet heijastavat pölyisiä raitoja. Kuva, jonka näen on ällöttävä. Vatsamakkarat, liian paksut reidet, pyöreät rinnat ja vaalea, pullamainen iho. Ne roikkuvat ja ilkkuvat minulle.

- Kato nyt, miltä sä näytät! Ei susta oo mihinkään!

Olen väsynyt. Jos voisin, kömpisin sänkyyni paksun untuvatäkin alle ja nukkuisin ikuisesti. Poskelleni valuu kyynel, joka maisuu suolaiselta. Tyhjä vatsa kramppaa, etoo. On nälkä, mutta en halua syödä.

- Pömppömahaako peittelet? Onko tullut herkuteltua viikonloppuna? valmentaja huusi viime kerralla, kun minulla oli löysä, harmaa treenipaita.

Kännykkä hälyttää, on aika lähteä harjoituksiin. Turvapaikkaani on laskeutumassa hämärä, joka kutistaa nurkat pieniksi. Venyttelen särkevää kehoani, joka ei tunnu omalta. Tuttu ahdistus nostaa päätään. Olo on ulkopuolinen, huimaa ja sydän lyö moukarin lailla vasten rintakehää. Se on vain paniikkioire, se menee ohi, yritän ajatella. Vedän syvään henkeä ja kasaan itseni.

Mietin tulevia kisoja ja sitä, kuinka niissä pärjääminen avaisi ovet huipulle. Pystyn saavuttamaan kaiken, kun vain jaksan tsemppata, treenaan kovaa ja laihdun vähän. En voi olla luuseri, joka

uupuu, itkee kotona ja luovuttaa. En halua olla naurunaihe ja valmentajan pilkan kohde.

Puren hammasta, puen treenihousut, mustan hihattoman topin ja ohuen treenitakin. Loput varusteet heitän kassiin. Vedän pitkät hiukseni ponnarille ja suihkautan lakkaa ettei roikkumaan jäisi yhtään valmentajaa ärsyttävää pikkuhiusta. Selkä suoraksi, leuka ylös.

Avaan oven ja astelen hiljaa vastapäiseen kylpyhuoneeseen. Laitan vesihanavan valumaan ja toivon, että muu perhe luulee minun täyttävän vesipulloa. Huokaisen syvään, nielen pettymyksen, polvistun wc-pöntön eteen ja laitan sormet kurkuuni.

1. OSA

"Voimistelu on koko mun elämä!"

1. luku

- **T**ule nyt Iina, älä turhaan ujostele, äiti maanitteli pukuhuoneen ovelle.

Yritin näyttää mahdollisimman pieneltä, nostin jalat penkille ja painoin pääni polviin. Minulla oli uusi vaaleanpunainen voimistelupuku ja vaaleat jumppatossut. Hiukset oli sidottu kahdelle tiukalle letille. Olin valinnut itse jumppapuvun kaupasta ja nukkunut jo kaksi yötä se päälläni. Nyt kuitenkin mahaani sattui ja vähän itketti.

Olin käynyt kurkkaamassa äidin selän takaa isoon saliin, jossa oli kova meteli. Punaposkiset lapset juoksivat, nauroivat ja kiljuivat. Meteli oli niin kova, että minun teki mieli peittää korvani. Kiiltävä lattia näytti liukkaalta, mutta kukaan ei kaatunut kovasta vauhdista huolimatta. Mukavannäköinen nainen komensi lapsia kovalla, mutta ystävällisellä äänellä.

- Hän on Eeva. Hän on valmentaja ja opettaa sua, äiti sanoi. - Ei tarte yhtään jännittää.

Eeva tuli pukuhuoneen ovelle. Joku oli raaputtanut oveen koloja kynällä. Nostin varovasti katseeni Eevaan, joka näytti pieneltä isossa oviaukossa. Eevalla oli löysät, tummansiniset collegehousut ja vaaleansininen tiukka paita. Hiukset oli kerätty takaraivolle löysälle nutturalle. En osannut arvioida hänen ikäänsä, sillä minun silmissäni kaikki aikuiset olivat vanhoja.

- Moi Iina, kiva nähdä. Tulisitko mun kanssa saliin, edellinen

ryhmä juuri lopetti? Eeva hymyili minulle. – Mennään katsomaan, mitä kaikkea kivaa sieltä löytyy.

Äiti nyökkäsi rohkaisevasti, kun astuin varovasti penkiltä lattialle. Otin äitiä etusormesta kiinni, purin alahuultani ja hiivin Eevan perässä. Meteli oli hiljentynyt, kun edellisen ryhmän lapset olivat siirtyneet viereisen pukuhuoneen kautta käytävälle.

Lattialla oli sinisiä patjoja ja ihania, kiittäviä punaisia palloja. Toisella reunalla näkyi nauhoja, joissa oli kultaa ja kimallusta. Salin päädyssä oli trampoliini ja pehmeitä, paksuja mattoja, joiden päälle olin nähnyt lasten hyppivän. Minun teki kovasti mieli mennä lähemmäs katsomaan. Irrotin varovasti otteeni äidin sormesta. Uskaltaisinko?

Olin kuusivuotias ja tutustumassa voimisteluharjoituksiin. Kaverit olivat kertoneet päiväkodissa edellisenä keväänä, kuinka kivaa jumppakerhossa oli. Leikittiin hippaa, kiipeiltiin puolapuilla, tanssittiin musiikin tahdissa ja välillä saatiin kokeilla välineitä ja telineitä. Olin notkea, selkärangaton vempula, kuten iskäni sanoi. Taivuttelin itseäni kummallisiin asentoihin olohuoneen lattialla, ja rakastin sitä, kun sain vanhemmat huokailemaan kauhistuneina. Aiemmin olin käynyt viikonloppuisin uimakoulussa ja koko perheen temppujumpassa yhdessä äidin kanssa, mutta jumppakerho oli kuulostanut niin mahtavalta, että ilmoitin heti äidille haluavani mennä sinne myös. Olin riemuissani, kun kuulin, että kotikouppunkimme voimistelu-seura Kartanon Reipas aloitti syksyllä uusia ryhmiä ja minäkin pääsisin mukaan. Harjoituspaikkaan, koulun liikuntasalille, ei ollut pitkä matka.

Äiti jäi ovelle vilkuttamaan, kun menin varovasti Eevan perässä sisään saliin. Uusia lapsia valui vähitellen paikalle, kaikki kokoontuivat istumaan ympyrään. Eeva näytti minulle istumapaikan ja meni itse keskelle.

– Heippa kaikille! Meillä onkin täällä tänään uusi tyttö, Iina. Sanokaapas Iinalle tervetuloa, Eeva kannusti.

Kymmenen tyttöä katsoi minua yhtä aikaa uteliaina. Osa vilkutti ja osa huusi: "Tervetuloa Iina!" niin kovaa kuin kurkusta lähti. Joukossa oli vaaleatukkaisia, muualta Suomeen muuttaneita, pitkiä, lyhyitä, pyöreäposkisia, lyhyttukkaisia, kaikenlaisia tyttöjä. Kaikki olivat iloisia ja kiinnostuneita minusta.

Yritin olla huomaamaton, nolotti. Poskiani kuumotti, ja teki taas mieli käpertyä mahdollisimman pieneksi. Jokohan äiti oli ehtinyt autolle, jos vielä juoksisin perään? Säpsähdin, kun vieressä istuva nutturapäinen tyttö tökkäsi sormella reiteeni ja katsoi minua suu leveässä virneessä. Tyttö näytti hassulta, kun suusta puuttui kaksi ylähammasta.

- Mun nimi on Kaisa. Haluutko olla mun pari tänään?

2. luku

Ensimmäisten harjoitusten jälkeen en olisi malttanut odottaa, että pääsen uudestaan jumppaamaan. Tein kotona liikkeitä, joita Eeva oli salilla opettanut.

- Iina! Täällä on kaikki matot rullalla ja kohta putoaa taulut seiniltä, äiti huusi, kun hypin ja pyörin ympäri alakertaa. - Naapurit ihmettelee, mitä täällä oikein tapahtuu!

Asuimme rivitalon päädyssä, ja meillä oli iso piha, jossa pystyi jumppailemaan siihen asti, kunnes lumi satoi maahan. Olohuone oli korkea, mutta sohva oli jo täynnä painaumia rajuista leikeistä. Äidin rakastamat viherkasvit olivat muutaman kerran lentäneet multineen valkoiselle villamatolle, kun kärrynpyörä ei ihan mahtunutkaan pyörimään kunnolla.

Yritin saada myös pikkuveljeni innostumaan jumppaamisesta. Onni oli nelivuotias, eikä voimistelu olisi voinut häntä vähempää kiinnostaa. Pallopelit ja autoleikit olivat enemmän hänen juttunsa. Lisäksi isosiskon ohjeiden kuunteleminen oli ärsyttävintä ikinä.

- Ihan tyhmää, en jaksa, hän totesi kyllästyneellä äänellä, kun opetin siltaa olohuoneen lattialla.

Onni rakasti juoksemista. Hän viiletti pitkin rivitalomme piha-piiriä ja välillä Onnia etsittiin lähimetsästä, joka alkoi melkein heti takapihaltamme. Onneksi naapurit olivat mukavia ja ymmärtäväisiä, he olivat tottuneet Onnin ja minun touhuihin.

Päivät ennen viikon kohokohtaa, jumppaa, olivat pitkiä. Syys-ilma oli kirpeä, ja kastelin jalkani lätäköleikeissä. Kun minulle tuli keskellä viikkoa nuha, en saanut illalla unta. Pelkäsin etten pääsikään voimistelemaan. Onneksi selvisin säikähdyksellä.

Liikuntasali oli läheisen alakoulun pohjakerroksessa. Ahtaassa pukuhuonekäytävässä oli aina paljon vanhempia saattamassa lapsiaan. Naulakossa roikkui koulun oppilailta unohtuneita jumppapusseja ja yksinäisiä sormikkaita. Käytävässä haisi märiltä vaatteilta, lattia oli kurainen ja minun tuli kuuma.

Ensimmäisen jumppakerran jälkeen minusta ja Kaisasta oli tullut nopeasti erottamattomat. Kun Kaisa tuli paikalle, äitiä ei enää tarvittu. Menimme saliin käsi kädessä.

- Heippa kaikille, aloitetaan taas tuttuun tapaan hipalla! Eeva huudahti meille iloisella äänellä.

Sali täyttyi kirkumisesta ja naurusta, kun juoksimme itsemme hikisiksi. Hipan jälkeen oli vähän helpompi opetella uusia liikkeitä ja keskittyä ohjeisiin. Olin aikamoinen elohiiri eikä paikallaan pysyminen ollut kovin mieluista. Eeva hoksasi yleensä nopeasti, milloin oli taas aika juosta ja hyppiä.

- Tytöt, nyt rauhassa! Koitetaanpas taas keskittyä ettei satu vahinkoja, Eeva tuli sanomaan Kaisalle ja minulle napakasti, mutta iloinen ilme kasvoillaan.

Tunnin ja vartin mittaiset harjoitukset kuluivat liian nopeasti.

- Nyt sitten vielä loppurentoutus, ottakaa kaikki omat matot ja käykää selinmakuulle, Eeva neuvoi ja laittoi rauhallista musiikkia soimaan.

Harjoitusten loppu oli vaikein. Inhosin rentoutusharjoituksia ja mielikuvajuttuja, joita tehtiin aina venyttelyn jälkeen. Ajatus harhaili jossain muualla, enkä olisi malttanut maata minuuttia kauempaa.

Raotin oikeaa silmääni ja huomasin, että oikealla puolellani oleva tyttö taisi olla melkein unessa. Käänsin hitaasti toisen posken

lattiaan ja huomasin tuijottavani Kaisaa suoraan silmiin. Myös Kaisalla oli vaikeuksia rauhoittua. Puristin äkkiä silmät kiinni, ettei olisi alkanut taas naurattaa. En halunnut suututtaa Eevaa, josta oli nopeasti tullut yksi suosikki-ihmisistäni. Hän oli maailman kiltein, kaunein ja taitavin valmentaja.

- Kiitos kaikille treeneistä, olitte tosi ahkeria ja reippaita, kuten aina. Ensi viikolla jatketaan, Eeva sanoi lopuksi.

Otimme hyvän perusasennon. Jalat kauniisti vierekkäin, hartiat taakse, vatsa tiukaksi ja leuka ylös. Sitten marssimme ryhdikkäin pukuhuoneeseen.

Vitkuttelimme Kaisan kanssa pukuhuoneessa niin pitkään kuin mahdollista. Ramppasimme vessassa, täytimme vesipulloja ja puimme niin hitaasti kuin pystyimme. Ulkona emme olisi halunneet erota ollenkaan. Meistä oli tullut nopeasti parhaat kaverit.

- Tytöt, nyt autoon. Iltapala odottaa! äidit huusivat meille.

Kaisan äiti oli aika saman ikäinen kuin omani. Tykkäsin omasta äidistäni eniten maailmassa, mutta välillä kadehdin Kaisaa, jonka äiti työskenteli päiväkodin opettajana ja näytti ihan samanlaiselta kuin kaikki päiväkodin tädit, jotka tunsin. Hänellä oli kermanvärinen tukka, ja hän pukeutui usein pörröiseen neuletakkiin ja talvella isoon pipoon.

Kaisan äiti oli aina iltaisin kotona. Minun äitini oli hotellialalla ja joutui matkustamaan. Äiti roikkui myös paljon puhelimesta ja oli usein töissä iltaisin ja viikonloppuisin. Toisaalta äidillä oli välillä vapaata arkipäivisin, ja silloin oli ihanaa tulla koulusta suoraan kotiin. Herkuttelimme ja katsoimme Risto Räppääjä -elokuvia sohvalla keskellä viikkoa.

Äidit viihtyivät hyvin yhdessä eivätkä motkottaneet, vaikka joutuivat odottamaan meitä. He vaihtoivat puhelinnumeroita, kun me roikuimme toisissamme viimeiseen asti.

Viikot eivät enää tuntuneet niin pitkiltä, kun näimme Kai-

san kanssa myös harjoitusten ulkopuolella. Kaisa asui vähän kaupungin ulkopuolella omakotitalossa, jossa oli iso ja korkea aulatila yläkerrassa. Siellä mahduimme leikkimään voimistelupalmentajia ja huippuvoimistelijoita. Teimme omia ohjelmia ja viihdytimme vanhempiamme ja meillä ollessamme myös naapureita lukuisilla esityksillä.

- Tänään teille esiintyy duo Iinakaisa, Kaisaiina, tervetuloa! kuulutimme ja toivotimme katsojat tervetulleiksi.

Saimme huikeat aplodit ja jätskirahaa, kun myimme euron lippuja näytöksiimme. Halusimme olla isona oikeita ja kuuluisia voimistelijoita.

3. luku

Pöydän takana istuvat naiset näyttivät pelottavilta. Heillä oli melkein kaikilla päällään jotain mustaa. Edessä oli pienet vichy-pullot ja lautanen, jolla oli pähkinöitä ja viinirypäleitä. Ilmeet olivat vakavat ja ihmettelin, miksi. Voimisteluhan oli kivaa. Päätin etten katso heitä, vaikka Eeva oli neuvonut hymyilemään kaikille.

- He ovat tuomareita, Eeva kertoi. - He katsovat tarkasti teidän suoritustanne ja arvioivat sitä. Joku katsoo, miten te eläydytte eli liikutte musiikin mukana. Joku katsoo, tuleeko virheitä. Sitten he antavat pisteitä ja miettivät, kuka tänään onnistui parhaiten.

Olimme naapuriseuran järjestämissä harjoituskisoissa, joissa ei vielä jaettu oikeita sijoituksia. Valmentajat saivat kirjalliset arviot suorituksistamme. Niissä kerrottiin, mitä teimme hyvin ja missä olisi parannettavaa. Katselin silmät pyöreinä vanhempia voimisteliijoita ja heidän strasseista painavia pukujaan. Kun valo osui pukuihin, tuntui että silmät menevät sokeiksi, niin kovasti koristeet kimalsivat.

Halli oli valtava ja katsomo aika kaukana. Takariviltä tuskin näki kovin hyvin kisamatolle. Mahaani kouraisi ja mietin, joko äiti oli ehtinyt hallille. Hän oli jättänyt minut etukäteen Eevan luokse ja tulisi katsomaan suorituksemme. Pukuhuone oli ahdas, minua alkoi aivastuttaa.

- Yäk, mikä täällä haisee? Kaisa huusi, kun yritimme saada lauk-

kumme ja pukupussimme mahtumaan kapealle penkille.

Edelliset kisaajat olivat suihkutelleet ilmaan hiuslakkaa niin, että se tunki nenään vieläkin. Lattialla oli puvuista pudonneita koristeita, joita keräsimme Kaisan kanssa talteen. Ne olivat meidän salaisia aarteitamme. Päätimme liimata niitä kotona omiin jumppavaatteisiimme.

Vaihoimme kisapukuihin. Puku oli mielestäni maailman kaudin, olin pyörtyä, kun sain nähdä sen ensimmäistä kertaa. Se oli kirkkaansininen ja somistettu pitsikoristeilla ja sadoilla kimaltavilla strasseilla. Olimme pyörineet Kaisan kanssa meillä puvut päällämme ja keikistelleet peilin edessä. Hypimme, tanssimme ja karkasimme jopa naapuriin esittelemään asujamme. Lopulta äiti oli joutunut pakottamaan puvut päältämme ja piilottamaan ne pukupussissa kaappiin. Hän oli pelännyt niiden hajoavan tai strassien putoilevan ennen kuin ehdimme edes kisoihin.

- Puku oli aika kallis. Se maksoi yli viisikymmentä euroa, äiti sanoi tiukasti. - Strassejakin liimattiin talkoilla monta iltaa.

Valmistauduimme kisaan lämmittelyalueella. Meteli oli aikamoinen, sillä paikalla oli kymmeniä kilpailuryhmiä, joita kaikkia jännitti. Löysimme oman nurkkauksen, jossa mahduimme juoksemaan, hyppimään ja venyttelemään itsemme lämpimiksi. Teimme kisaohjelmaa sen verran kuin pystyimme, minkä jälkeen meidän vuoromme jo tulikin.

- Tärkeintä on, että keskitytte ja teette parhaanne. Älkää vilkuilko, mitä muut tekevät, hymyilkää ja näyttäkää, miten kivaa teillä on, Eeva kannusti.

- Mua jännittää, Kaisa kuiskasi, kun olimme menossa saliin.

En ehtinyt vastata, virnistin vain. Omassakin vatsanpohjassani kupli.

- Hyvä tytöt! Tsemppii, ootte ihani! äidit huusivat katsomosta.

Olimme tehneet kannustuslakanat, jotka olivat nyt isien hallussa. Tsemppihuutoja olimme keksineet valmiiksi ja opettaneet

äideille. Tirskahtadin kovaääniselle kannustukselle, joka oli myös vähän noloa. Otimme alkuasennon, musiikki alkoi soida. Yleisö taputti tahtia käsillään. Alussa olin vähän hukassa. Osa tytöistä vilkuili toisiaan ja varmisti, että pysyimme samassa rytmissä. Kaisa korjasi pukuaan, jotta pikkuhousut eivät vilkkuisi yleisölle. Kun saimme musiikista kiinni, kaikki alkoi sujua.

Osasimme ohjelman vaikka unissamme ja teimme liikkeen toisensa perään kauniisti ja tarkasti. Vaaka, harppahyppy, kuperkeikka, laukka-askel. Lempiliikkeeni kärrynpyörä sujui hienosti. Lopussa oli vaikea kaurishyppy, jota hermoilin. Mitä jos komuroisin ja kaatuisin? Se olisi katastrofi. Mitä jos hyppy ei nouse tarpeeksi korkealle? Otin pari vauhtiaskelta ja ponnistin. Jalat tottelivat ja lensin korkealla ilmassa. Se onnistui! Tulin maahan hyvässä asennossa ja samalla muistin: hymy! Katsoin kaikista tiukimman näköistä tuomaria, ja vedin suuni leveään virnistykseen. Tuomaria nauratti.

Kisan jälkeen juoksimme palkintokorokkeen luo, ja koska kyseessä oli harjoituskilpailu, saimme kaikki mitalit kaulaamme. Tunsin itseni kuuluisaksi tähtivoimistelijaksi. Marssin pukuhuoneeseen selkä suorassa ja kannoin ylpeästi pukupussia ja kassia kaksi pientä nutturaa päässäni. Hiukseni kasvoivat hitaasti, mutta varmasti, ja ehkä jo seuraaviin kisoihin saisin yhden oikean kisanutturana takaraivolle, äiti oli luvannut.

Yksi kohokohdista oli kahviossa käynti kisan jälkeen. Kahvio oli rakennettu hallin eteisaulaan ja koostui muutamasta oranssista muovituolista ja pyöreästä pöydästä. Myynnissä oli myös arpoja ja käytettyjä kisapukuja. Kahvilan tarjoilupöytä notkui erilaisia herkkuja: pullia, kinkkupiirakkaa, mokkapaloja, pieniä karkkipusseja ja mehua. Valinta oli helppo, sillä mokkapala ja pillimehu kruunasiivat päivän. Kannoimme herkut lötköillä pahvilautasilla pöytään. Upotin hampaani pehmeään, suklaiseen leivonnaiseen, jonka värikkäät nonparellit varisivat housuille. Huokaisin onnesta.

- Täällä on niin kivaa, miksei joka viikonloppu voi olla kisoja, Kaisa mietti ääneen suu täynnä mokkapalaa.

- Te olitte tosi hyviä, meitä ihan itketti katsomossa, niin nästisti teitte, äiti sanoi ja meitä kikatutti.

Äiti itki usein, kun näki jotain kaunista tai joku onnistui jossain. Se oli vähän noloa, mutta toisaalta ihanaa.

Kotona en olisi malttanut ottaa mitalia kaulastani. Onni ihaili sitä vähän kateellisena ja kokeili sitä omaan kaulaansa. Lopulta iskä vasaroi sänkyäni yläpuolelle pienen naulan, johon laitoin mitalin roikkumaan. Illalla olin äidin kanssa saunassa ja höpötin lakkamatta voimistelujuttuja.

- Iina, saunarauha. Ollaanko hetki ihan hissukseen, äiti pyysi hymyillen ja heitti löylyä.

Istuin kylki kiinni äidin kyljessä ja painauduin kasaan, kun lämpö tulvahti ylälauteelle.

Rakastin saunahetkiä. Äiti laittoi aina meille juomat kylmään. Minulle limsaa ja äidille sitruunanmakuista vichyä. Saunassa äiti ehti aina kuunnella ja kysellä kavereista, voimistelusta ja kaikesta muustakin. Saunan jälkeen istuttiin terassilla paksuissa kylpytakeissa ja talvella käytiin lumihangessa pyörimässä. Kylmyyden jälkeen uudet löylyt tuntuivat ihanilta.

Maltoin olla hiljaa pari minuuttia, mutta sitten muistin uuden jutun.

- Äiti! Arvaa millaset puvut sillä yhdellä joukkueella oli?

Äiti ei voinut muuta kuin nauraa.

4. luku

– Iina nyt vauhtia, me myöhästytään! iskä huusi alakerrasta. Iskä oli yleensä rauhallinen tapaus, mutta hän inhosi myöhästymistä. Olin unohtunut peilin eteen tekemään piruetteja, ja paitakin piti vielä vaihtaa. Puuron olin syönyt jo aiemmin.

– Joo, joo! vastasin ja loikin portaat alakertaan.

Jumpan lisäksi elämäni toi jännitystä samana syksynä alkanut koulu. Olin innokas ekaluokkalainen, vaikka välillä aamuisin jäin haaveilemaan, lähinnä voimistelusta.

Laitoin nopeasti kengät ja hyppäsin autoon. Kouluun ei ollut pitkä matka, pari kilometriä, mutta välillä vanhemmat heittivät minut sinne töihin mennessään. Koulun portilla sanoin heipat, ja hyppäsin ulos Muumi-reppu selässä keikkuen.

Vanha punatiilinen rakennus oli minusta hauska, paljon kivempi kuin näkemäni uudenaikaiset koulut. Pihalla oli hyvin tilaa, mutta sisällä oli ahdasta, kun viitisensataa ala- ja yläkoululaista jakoi samat tilat.

Meillä oli kiva luokka ja maailman paras opettaja Matti. Matti osasi soittaa rumpuja ja pianoa ja jaksoi kuunnella, kun kerroin kaiken voimistelusta. Sain myös tehdä pienen esityksen luokan pikkujouluihin. Olin ylpeä, että minulla oli ikioma harrastus.

Parhaiten ystäväystyin koulussa Annin ja Netan kanssa, jotka tunsin jo esikoulusta. Meistä tuli erottamaton kolmikko välitun-